

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΡΟΖΙ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

ΝΤΕΜΠΙ ΧΑΟΥΕΛΣ

Η εξαφάνιση
της Ρόζι Άντερσον

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα αγγλικά

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 463

Ντέμπι Χάουελς, *Η εξαφάνιση της Ρόζι Άντερσον*

Debbie Howells, *The bones of you*

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διόρθωση: Ευαγγελία Σίντου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Εκτύπωση: Ηλιότυπο

Copyright© Debbie Howells, 2015

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Macmillan,

Λονδίνο, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2019

Κ.Ε.Τ. 9327 Κ.Ε.Π. 310/19

ISBN 978-960-16-6370-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Μπομπ, στην Τζόρτζι και στον Τομ

«Άστρα είναι οι ψυχές των νεκρών ποιητών,
μα για να γίνεις άστρο, πρέπει να πεθάνεις»

BINSENT BAN ΓΚΟΓΚ

Ρ Ο Ζ Ι

Αύγουστος

Είναι αλήθεια αυτό που λένε για τον θάνατο. Στα ύστατα, φρικτά δευτερόλεπτα της ζωής μου, δεκαοχτώ χρόνια περνούν σαν αστραπή μπροστά από τα μάτια μου.

Τότε είναι που καταλαβαίνω τη διαφορά ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο. Είναι ο χρόνος. Το ήξερες ότι χρειάζονται 0,0045 δευτερόλεπτα μέχρι να φτάσει μια πληροφορία στον εγκέφαλο και άλλα επιπλέον 0,002 για να υπάρξει αντίδραση; Πόσο χρειάζεται για να σου κοπεί η ανάσα από το σοκ; Πόσο, από τη στιγμή που το μαχαίρι αρχίζει να σκίζει τη σάρκα μου, προτού ξεκινήσει η αγωνία; Μπορούν αυτά τα δευτερόλεπτα να αγγίξουν την αιωνιότητα;

Νιώθω τον εαυτό μου να εγκαταλείπει το σώμα μου, να ελευθερώνεται από τα αόρατα νήματα που με δένουν με αυτό, μέχρι που επιπλέω, κοιτάζω χαμηλά το αίμα, την πυκνή, σκοτεινή λιμνούλα που στάζει κάτω από τα φύλλα μέσα στη γη. Κι ενώ ο εγκέφαλός μου διψά για οξυγόνο, έχοντας πλημμυρίσει από ενδορφίνες, εγώ επιμένω, περιμένοντας για ένα άγνωστο κάτι.

Και τότε ξεκινά, σε στοπ καρρέ, χρονικές στιγμές πα-

γιδευμένες σαν μικρές πλαστικές χιονόμπαλες χωρίς το χιόνι. Βλέπω τους γονείς μου – πολύ νέοι για να είναι γονείς μου, όμως αναγνωρίζω τα ξανθωπά μαλλιά της μητέρας μου και το χαμόγελο που δε φτάνει ως τα μάτια της, το στιβαρό χέρι του πατέρα μου να σφίγγει τον ώμο της. Κρατούν ένα μωρό, μπροστά από ένα μικρό σπίτι με κόκκινα τούβλα που δε γνωρίζω.

Ξεθωριάζει και θολώνει μέσα σε μιαν άλλη, έπειτα σε άλλη. Τότε, όταν είμαι πέντε χρονών, οι εικόνες μου γίνονται κινηματογραφικές ταινίες και παίζω σε αυτές. Ζω, ελπίζω, ονειρεύομαι, όλα πάλι απ' την αρχή – μόνο που αυτή τη φορά, είναι διαφορετικά.

Η ωραία παιδική ηλικία που είχα, τα παιχνίδια, οι πολυήμερες διακοπές, η τηλεόραση μες στο υπνοδωμάτιό μου, για την οποία ήμουν τόσο περήφανη, όλα είναι ακόμα εκεί, μόνο θρυμματισμένα σε εκατομμύρια κομματάκια, αιματοβαμμένα, καλυμμένα με σκόνη, σαβανωμένα σ' ένα κατάμαυρο σκοτάδι.

Τότε αρχίζουν οι φωνές. Τα μυστικά που ποτέ κανείς δεν πρέπει να μάθει, που δεν είναι πλέον μυστικά επειδή τα ακούω. Το πρόσωπο που πάντα με παρακολουθούσε, που ξέρει την αλήθεια.

Βλέπω την ταινία της ζωής μου.

1

Αύγουστος

ΚΑΤΕΒΑΖΩ ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ και στέκομαι εκεί, τελείως ακίνητη.

«Μαμά; Τι τρέχει;»

Τα πάντα σε αυτό το σπίτι αφορούν την Γκρέις. Στα δεκαοχτώ, επιτρέπεται να έχει μυστικά, κανέννας άλλος όμως. Όταν δεν απαντώ αμέσως, είναι χειρότερα.

«Μητέρα, με ποιον μιλούσες;»

«Συγγνώμη». Τις ξέρεις αυτές τις στιγμές όπου το κεφάλι σου βουίζει από τις σκέψεις ανίκανο να σχηματίσει λέξεις; Το βλέμμα μου στέκει ανέκφραστο πάνω σε κάτι – ένα σημάδι στον τοίχο, μια αδειανή κούπα, χωρίς να τα βλέπει. «Η Τζο ήταν. Έχει συμβεί κάτι πολύ παράξενο. Αγνοείται η Ρόζι».

Ζώντας στα αντίθετα άκρα ενός μικρού χωριού, με τις κόρες μας στο ίδιο σχολείο, η Τζο κι εγώ ανήκουμε σε μια ομάδα από μητέρες που συναντιούνται πού και πού. Ξέρω ότι είναι παντρεμένη με τον Νιλ, έναν διάσημο δημοσιογράφο, με ένα όμορφο πρόσωπο που το έχω δει να με κοιτάζει μέσα από την τηλεοπτική οθόνη, πιο συχνά απ' ό,τι τον έχω συναντήσει στην πραγματικότητα, να δίνει

ανταποκρίσεις μέσα από εμπόλεμες ζώνες. Ότι έχουν δύο κόρες, οδηγούν καινούρια αυτοκίνητα –το δικό της ένα Range Rover και του Νιλ ένα BMW X5– και ζουν σε αυτό το μεγάλο σπίτι, σχεδιασμένο από αρχιτέκτονα, στο οποίο έχω μπει μόνο μία ή δύο φορές. Είναι μια φιλία που αρκείται σε έναν περιστασιακό καφέ ή ένα μεσημεριανό γεύμα με κουτσομπολιά, όμως είναι η Ρόζι η οποία έχει τραβήξει την προσοχή μου. Είναι συνομήλικες, η Γκρέις και η Ρόζι, μόλις αποφοίτησαν από το σχολείο, σε λίγες εβδομάδες θα ξεκινήσουν το πανεπιστήμιο που κόπιασαν για να περάσουν, όμως οι ομοιότητες σταματούν εδώ. Πιο ήσυχη από την παρέα της Γκρέις, γνωρίζω τη Ρόζι ως το συνηθισμένο κορίτσι που συμεριζεται την αγάπη μου για τα άλλα.

Η Γκρέις στρέφει το βλέμμα της προς τα πάνω. «Μάλλον κάπου γυρνάει με την Πόππυ, χωρίς να το έχει πει στην Τζο επειδή δε θα την άφηνε. Η Πόππυ είναι τσούλα».

Δεν έχει κακή πρόθεση, είναι σαν να λέει «ηλίθια» ή «ανόητη», αλλά ακούγεται άσχημα από τα χείλια της κόρης μου. Η επίπληξη έρχεται προτού προλάβω να τη σταματήσω.

«Γκρέις...»

Και τότε αφαιρούμαι, καθώς προσπαθώ να φανταστώ τι της έχει συμβεί, βλέποντας το καθαρό βλέμμα που κρύβει πίσω από τα ξανθωπά μαλλιά που πέφτουν στο πρόσωπό της.

«Σοβαρά τώρα, μαμά. Δεν την έχεις δει την Πόππυ. Η φούστα της είναι τόσο κοντή που φαίνεται το βρακί της. Και φασώνεται με όποιον βρει μπροστά της – ακόμα και με τον Ράιαν Φράνσις».

Ο Ράιαν Φράνσις είναι το χειρότερο είδος άντρα στον

πλανήτη – σύμφωνα με την Γκρέις, χωρίς να έχει εξηγήσει ακόμα ακριβώς γιατί.

«Όμως η Ρόζι δεν είναι τέτοιο κορίτσι». Πασχίζω να φανταστώ τη Ρόζι που ξέρω να φασώνεται αδιακρίτως μ' έναν τυχαίο. Η ευγένεια που έχω δει να δείχνει στα άλογά μου, αναδύεται αυθόρμητα από μέσα της. Περιφέρονται ήρεμα γύρω της μες στο ψηλό χορτάρι, λες κι είναι μία εξ' αυτών.

«Πφφφ. Για την Πόππυ μιλάω, μητέρα. Αλλά ξέρεις, η πίεση της παρέας και όλα αυτά... Δε θα μου έκανε εντύπωση...»

Καμπανάκια αρχίζουν να χτυπούν μέσα μου. Κι αν έχει δίκιο και η Ρόζι έχει μπλέξει με κακές παρέες, ή ακόμα χειρότερα, κάποιος την έχει πείσει να το σκάσει με ένα ακατάλληλο αγόρι; Τότε βλέπω το πρόσωπο της Γκρέις. Με αναστατώνει.

«Οχ, τέλος πάντων» λέω ενοχλημένη, επειδή δεν είναι αστεία αυτά τα πράγματα. «Αν μάθεις κάτι, να μου το πεις. Η Τζο είναι πολύ ανήσυχη. Από χτες έχει να δει τη Ρόζι ενώ στο κινητό της βγαίνει κατευθείαν ο τηλεφωνητής. Αν ήσουν εσύ, Γκρέις, θα είχα τρελαθεί».

Η Γκρέις διστάζει. «Μπορεί να βρω τον αριθμό της Πόππυ, αν θέλεις». Τινάζει τα μακριά κόκκινα μαλλιά από τον ώμο της ενώ στέλνει μήνυμα.

Επειδή οι σημερινοί έφηβοι είναι μονίμως συνδεδεμένοι μεταξύ τους, τον βρίσκει μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. «Θα σ' τον στείλω μ' ένα μήνυμα».

Μισή ώρα αργότερα, επικοινωνώ με την Τζο. Είναι ταραχμένη, όπως είναι αναμενόμενο, ακούει τα μισά απ' όσα της λέω, οι σκέψεις της είναι σκόρπιες.

«Δεν εννοείς την Πόππυ Έλγουντ;» Από τη φωνή της καταλαβαίνω ότι έχει σοκαριστεί. «Κέιτ, η Ροζάννα δε θα ήταν φίλη με αυτήν...»

«Ναι, σύμφωνα με την Γκρέις, είναι.»

«Θεέ μου...» Την ακούω να φαντάζεται τον χειρότερο εφιάλτη της, ότι η κόρη της το έσκασε ή κλέφτηκε με κάποιον. Η Τζο έχει την τάση να παραχαϊδεύει τις κόρες της, παρόλο που η Ρόζι είναι δεκαοχτώ και κοντεύει να φύγει από το σπίτι. «Η αστυνομία θα τη βρει, έτσι δεν είναι; Ακούς να συμβαίνουν τέτοια πράγματα... όμως πάντα τους βρίσκουν, έτσι δεν είναι;»

«Προσπάθησε να μην ανησυχείς, Τζο». Ακούγομαι περισσότερο βέβαιη απ' ό,τι νιώθω. «Είμαι σίγουρη ότι θα τη βρουν – αν καταλήξει εκεί το θέμα. Αλλά μάλλον θα εμφανιστεί όπου να 'ναι έχοντας μια απολύτως λογική εξήγηση. Όμως γιατί δεν τηλεφωνείς στην Πόππυ;» της υπενθυμίζω. «Ποτέ δεν ξέρεις, ίσως να μπορεί να σου πει κάτι.»

«Ναι, μάλλον θα έπρεπε». Είναι σιωπηλή. «Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω ότι είναι φίλη με αυτό το κορίτσι.»

Ξέρω πώς νιώθει. Για όλες τις μητέρες υπάρχουν οι φίλοι που απειλούν ό,τι θελήσαμε ποτέ για τις κόρες μας με έναν άλλο τρόπο ζωής, άλλα πρότυπα που φοβόμαστε ότι θα τα προτιμήσουν από τα δικά μας.

«Αποκλείεται να είναι τόσο κακιά, διαφορετικά δε θα ήταν φίλη με τη Ρόζι» τονίζω. «Και στο κάτω κάτω, κόρη σου είναι. Ξέρει ποιο είναι το σωστό. Δεν είναι ανόητη.»

Η σιωπή της Τζο αντηχεί τον δισταγμό μου, μιας και είναι κάτι που η Ρόζι δεν έχει καν υπαινιχθεί, όμως έχω την περιέργεια.

«Σκεφτόμουν... έχει αγόρι, Τζο; Αν έχει, ίσως αυτός να ξέρει κάτι.»

«Όχι. Δεν έχει. Κεφάλι δεν έχει σηκώσει από το διάβασμα. Όχι όπως...» Αφήνει την πρόταση ανολοκλήρωτη.

«Θα κλείσω τώρα» λέω βιαστικά, αγνοώντας την μπηχτή της για τις μαθήτριες που τα δίνουν μεν όλα στο διάβασμα, αλλά ξέρουν και πώς να ξεδίνουν. Όπως η Γκρέις. «Μπορεί να προσπαθεί να σου τηλεφωνήσει. Θα μου πεις όταν επιστρέψει;»

Η Ρόζι θα εμφανιστεί, είμαι σίγουρη. Έχω την έμφυτη πεποίθηση του κηπουρού στη φυσική τάξη των πραγμάτων. Τα άνθη με τα απαλά πέταλα κάνουν σπόρους. Οι εποχές περνούν αποφασιστικά. Τα χελιδόνια πετούν χιλιάδες μίλια για να ακολουθήσουν το αιώνιο καλοκαίρι.

Τα παιδιά δεν πεθαίνουν πριν από τους γονείς τους.

ΑΦΟΥ ΕΧΩ ΜΙΛΗΣΕΙ με την Τζο, φωνάζω στην Γκρέις στον πάνω όροφο. «Πάω για ιππασία, Γκρέις... Θέλεις να έρθεις;»

«...θα βγω» έρχεται πνιχτή η απάντησή της πίσω από την κλειστή πόρτα. «Συγγνώμη...»

Αν ήταν άλλη μέρα, η αδιαφορία της ίσως και να με ενοχλούσε, όχι όμως σήμερα. Στην Γκρέις αρέσει να βγαίνει για ιππασία νωρίς το πρωί, όταν ο αέρας είναι ακόμα δροσερός και το τοπίο γαλήνιο. Ώρα περισυλλογής, το αποκαλεί. Και σημαίνει ότι μπορώ να ορίσω τον δικό μου ρυθμό αντί να με παρασύρει με φούρια ο εφηβικός χρόνος, όπου ολόκληρη η μέρα περνά στην τύχη και με μεγάλη ταχύτητα – ώσπου φτάνεις στο κομμάτι της κοινωνικής ζωής, που είναι και το ζητούμενο. Και σήμερα, χρειάζομαι χρόνο για να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου.

Έχει μια βαριά, πνιγηρή ζέστη για απομεσήμερο, η οποία ταιριάζει με τα αφράτα σύννεφα που μαζεύονται στον άστατο αέρα. Καθώς διασχίζω το χωράφι, τα άλογα είναι σαν σε λήθαργο, τινάζουν νωθρά τις ουρές τους για να διώξουν τις μύγες, διακόπτοντας για μια στιγμή τη βοσκή τους για να ανασηκώσουν τα κεφάλια τους όταν με ακούν να πλησιάζω.

Εκτός από τη Ρίμπα, το άλογό μου που έχει πλέον αποσυρθεί λόγω ηλικίας, και τον πανύψηλο Οζ της Γκρέις, τα υπόλοιπα καταφτάνουν εδώ με προβλήματα, σύμφωνα με τους ιδιοκτήτες τους, οι οποίοι με πληρώνουν αδρά για να τα επανεκπαιδεύσω. Ταιριάζει αρμονικά με τη δουλειά μου ως σχεδιάστρια κήπων και εν πάση περιπτώσει τα άλογα είναι η ζωή μου.

Ό,τι άλλο κι αν συμβαίνει στη ζωή μου, αυτά με κρατούν σε ισορροπία. Είναι η ομορφιά τους, το πνεύμα τους, που αντίστοιχά τους δεν υπάρχουν σε άλλα πλάσματα. Ο τρόπος που κινούνται, η ζεστή, βελούδινη απαλότητα ενός ρύγχους στο μάγουλό μου. Δεν μπορείς να κρυφτείς από ένα άλογο. Διαβάζουν τη γλώσσα του σώματός σου. Ξέρουν τι σκέφτεσαι πριν από σένα.

Σήμερα, κάνω ιππασία με τον Ζάππα, ένα μεγαλόσωμο, γκριζό άλογο για το οποίο με έχουν προειδοποιήσει ότι είναι απρόβλεπτο και επικίνδυνο. Ας είναι, που θα έλεγε και η Γκρέις, γουρλώνοντας τα μάτια της. Είναι από τα ωραιότερα άλογα που έχω δει ποτέ, με ίσιες, ψηλές δρασκελιές και σκούρα, έξυπνα μάτια. Από αυτά που ακούνε τον κάθε σου ψίθυρο, ανταποκρίνονται στην παραμικρή αλλαγή ισορροπίας. Ένα όνειρο.

Αυτό το δήθεν επικίνδυνο άλογο στέκεται νυσταλέα καθώς του βάζω τα χαλινάρια, και μόλις το καβαλώ, βαδίζει ήρεμα κατά μήκος του στενού δρόμου, το ανοιχτόχρωμο τρίχωμά του έρχεται σε αντίθεση με τον ουρανό που ολοένα και μαυρίζει, τα αυτιά του τεντώνονται μπρος και πίσω καθώς περιεργάζεται το τοπίο πάνω από τους τοίχους και τους φράχτες. Για πολλοστή φορά, αναλογίζομαι πόσο καιρό μπορώ να τον κρατήσω εδώ προτού ενημερώσω τον ιδιοκτήτη του ότι δεν έχει κανένα απολύτως πρόβλημα.

Στην κορυφή του λόφου, φτάνουμε μέσα από το δάσος στο στενό μονοπάτι, πάνω που αρχίζουν να πέφτουν οι πρώτες βαριές σταγόνες της βροχής. Σηκώνεται αεράκι και ο Ζάππα αναπηδά ενώ μια ριπή ανέμου κλείνει με δύναμη μια αυλόπορτα στην άλλη άκρη του χωραφιού. Ρίχνω μια ματιά ψηλά στον ουρανό που μαυρίζει όλο και περισσότερο κάθε δευτερόλεπτο που περνά, έπειτα προς το δάσος, όπου κάτω από τα δέντρα είναι ακόμα πιο σκοτεινά.

Καθώς οσμίζεται την καταιγίδα που πλησιάζει, ο Ζάππα παίρνει από μόνος του την απόφαση και μπαίνει καλπάζοντας στο δάσος. Τον πιέζω να προχωρήσει καθώς ανοίγουν οι ουρανοί και οι σταγόνες γίνονται κατακλυσμός.

Κάτω από τον φυλλώδη θόλο, το μονοπάτι είναι στεγνό. Η ξαφνική κραυγή ενός φασιανού τον αιφνιδιάζει και, αγγίζοντας τον λαιμό του, τον ηρεμώ, καθώς μία οπλή του πιάνεται στη ρίζα ενός δέντρου. Ενώ δραπετεύει καλπάζοντας, από το πουθενά έρχεται στο μυαλό μου η Ρόζι.

Το προηγούμενο βράδυ, την τελευταία φορά που την είδε κανείς, θα μπορούσε να είναι εδώ.

Η καρδιά μου χτυπά γρήγορα μαζί με τις σταγόνες που δυναμώνουν, καθώς διώχνω το αίσθημα ταραχής που με κυριεύει. Η Ρόζι θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε.

Κι αν της έχει συμβεί κάτι;

Κι έπειτα μια σκέψη ακόμα πιο ανατριχιαστική.

Κι αν της συνέβη κάτι εδώ;

Έχω παγώσει, εντελώς ξαφνικά, λες και κάποιος άγνωστος πατά πάνω στον τάφο μου, και τότε συνειδητοποιώ ότι εδώ κανείς δε βγάζει βόλτα τον σκύλο του, δεν υπάρχουν άλλοι αναβάτες εδώ. Είμαι μόνη.

Ένα κακό προαίσθημα με καταλαμβάνει. Έπειτα φόβος,

που ξεπροβάλλει όπου κι αν κοιτάζω, μόνο που ο φόβος είναι μια λέξη πολύ ήπια για τον άγριο πανικό που με τυλίγει, είμαι πολύ τρομοκρατημένη για να σκεφτώ, καθώς μία μόνο λέξη ουρλιάζει ανεπαίσθητα βαθιά μέσα μου.

Τρέχα.

Ο Ζάππα με ακούει, ορμά προς τα εμπρός, παρόλο που το μονοπάτι στενεύει, και ξαφνικά καλπάζουμε, ο φόβος μάς ακολουθεί, βροντές ξεσπούν από πάνω μας, ο άνεμος μαστιγώνει τα κλαδιά στο πρόσωπό μου. Η λάμψη μιας αστραπής τον ωθεί να τρέξει πιο γρήγορα, καθώς μπροστά μου φαντάζομαι μια αναλαμπή από ξανθωπά μαλλιά. *Τα μαλλιά της Ρόζι.* Έπειτα τη φωνή της, ή μήπως είναι ο άνεμος που φωνάζει το όνομά μου.

Ο Ζάππα σηκώνει το κεφάλι του και προσπαθώ να τον κάνω να πάει πιο αργά, όμως δεν ακούει πλέον. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να κρατηθώ πάνω του, να παραμείνω μαζί του, και τότε, τη στιγμή που σκέφτομαι ότι θα πέσει, η σκοτεινιά ψηλά από πάνω μας διαλύεται και φωτίζεται ο τόπος.

Ο Ζάππα στρέφεται προς τα εκεί, καθώς κλαδάκια σκαλώνουν στα ρούχα μου και αγκάθια γδέρνουν το δέρμα μου. Παραπατώντας, σκαρφαλώνει την πλαγιά από ασβεστόλιθο που φαίνεται μπροστά μας κι έπειτα στην κορυφή στέκει ακίνητος και με ρίχνει με το κεφάλι μες στο σκοτάδι.

P O Z I

Καθώς η εικόνα σχηματίζεται μπροστά μου, τρία πράγματα γνωρίζω στη στιγμή. Είμαι πέντε χρονών, είναι η πρώτη μέρα του σχολικού έτους και η πρώτη μου μέρα στο Άμπεϊ Γκριν, ενός μικρού επαρχιακού δημοτικού σχολείου με έναν φράχτη με πασσάλους γύρω από το περιποιημένο γρασίδι του που φαντάζει σε μένα τρομακτικό.

Η στολή μου με τσιμπάει και οι κοτσίδες πάνω στο κεφάλι μου με τραβάνε. Φοβάμαι και δε θέλω ν' αφήσω τη μητέρα μου.

«Έλα, Ροζάννα. Δε θέλουμε ν' αργήσουμε», παίρνοντας το χέρι μου σφιχτά μες στο δικό της.

Είμαι ξανά αυτό το κοριτσάκι, που το τραβολογούν νιώθοντας ένα κενό τρόμου στο στομάχι μου.

Μόλις φτάνουμε στην τάξη μου, η μαμά παραμένει στην πόρτα. Θέλω να μείνω μαζί της όμως πρέπει να μπω μέσα μόνη μου, καρφώνοντας το βλέμμα μου στο πάτωμα καθώς όλοι γυρίζουν και με κοιτάζουν. Το πρόσωπό μου καίει και θέλω ξανά να βάλω τα κλάματα.

«Καλημέρα, Ροζάννα».

Θεέ μου. Είχα ξεχάσει την κυρία Μπελ. Τότε, μου άρεσε ο τρόπος που χαμογελούσε και ήταν ευγενική.

Τώρα, βλέπω μια κουρασμένη, μεσήλικη γυναίκα με άπειρη υπομονή και υπερβολική αγάπη, να ανησυχεί για τους μαθητές της, να με παρατηρεί με ευγενικές ματιές όταν δεν τις αντιλαμβάνομαι, να καθησυχάζει τη μητέρα μου ότι θα εγκλιματιστώ γρήγορα, κι έπειτα, αφού φεύγει και ο τελευταίος της μαθητής, εξαντλημένη, μελαγχολική από την καρδιακή πάθηση που κανείς δε γνωρίζει, να κάθεται για πέντε λεπτά προτού προετοιμάσει την αίθουσα για την επόμενη μέρα.

Αραγε, πόσα παιδιά έχουν περάσει από τα χέρια της; Κοιτάζω γύρω μου την τάξη, τα μικρά ξύλινα εξαθέσια θρανία, το βιβλίο πάνω στην έδρα της, το οποίο έχει διαβάσει σε άπειρα παιδιά όπως το διαβάζει και σ' εμάς, κάθε απόγευμα ανελλιπώς. Τότε αρχίζουν οι αναμνήσεις, μία ή δύο στην αρχή, έπειτα ένας ολόκληρος χείμαρρος. Η μυρωδιά κλεισούρας στην γκαρνταρόμπα όπου κρεμάμε τα παλτό και τις τσάντες με τα παπούτσια μας. Πόσο αηδιαστικό ήταν το μεσημεριανό φαγητό. Τις μπάρες που σκαρφαλώναμε στην παιδική χαρά κάτω από την αγριοκαστανιά, όπου πολεμούσαμε για τα κάστανα. Πώς όταν ήρθε η μητέρα μου να με πάρει, έβαλα τα κλάματα.

Κάνω μία φίλη. Την Μπέκυ Τόμας. Είναι μικροκαμωμένη με κοφτερό βλέμμα και σκούρα καστανά μαλλιά με αφέλειες. Τώρα, βλέπω ότι η στολή της είναι μεταχειρισμένη, τα μανίκια της πολύ κοντά, η φούστα της πιασμένη με παραμάννα. Φορά φθαρμένα παπούτσια και αλληθωρίζει καθώς κοιτάζει τις σελίδες του βιβλίου της, επειδή κανείς δεν την έχει πάει να ελέγξει την όρασή της.

Θυμάμαι ότι ήθελα αφέλειες σαν τις δικές της. Θυμάμαι επίσης το σπίτι της Μπέκυ, πώς ήταν στριμωγμένο ανάμεσα σε άλλα πανομοιότυπα, με μακρόστενους κή-

πους και πολλές γάτες. Η μαμά της καπνίζει και λέει «Θεέ μου» συνεχώς και οι βλεφαρίδες της είναι πολύ μεγάλες.

Παίζουμε στο δωμάτιο της Μπέκυ. Τότε η Μπέκυ λέει ότι μπορούμε να φορέσουμε τα ρούχα της μαμάς της, οπότε βάζουμε όμορφα φορέματα που μυρίζουν άρωμα. Έπειτα φοράμε κολιέ στον λαιμό μας και ακούω τη μαμά της να ανεβαίνει τις σκάλες και φοβάμαι.

Όμως δεν είναι τσαντισμένη. Γελά μαζί μας. «Θεέ μου, τι κομψές ψιφίνες, είστε τα δυο σας» λέει. Έπειτα πηγαίνει και φέρνει ένα κραγιόν της και βάζουμε τα στόματά μας.

Πρώτη μου φορά ακούω για κομψές ψιφίνες. Αναρωτιέμαι αν έχει καμία σχέση με τις πολλές γάτες που διαθέτει. Μας δίνει τηγανητές πατάτες με κέτσαπ που μας αφήνει να τις φάμε μπροστά από την τηλεόραση, και τότε έρχεται η μαμά. Την ακούω να μιλά στη μαμά της Μπέκυ. Μετά μπαίνει μέσα και έχει αυτό το ανήσυχο βλέμμα που κάνει την κοιλίτσα μου να σφιχτεί.

«Μάζεψε τα πράγματά σου, Ροζάννα αγάπη μου».

Είναι και στη φωνή της, επίσης.

«Υπέροχο όνομα» μουρμουρίζει γλυκά η μαμά της Μπέκυ, αφήνοντας στον αέρα πίσω της καπνό από τσιγάρο. «Πάντα τόσο αριστοκρατικό».

Επιστρέφοντας σπίτι, παρόλο που ξέρω ότι είναι τσαντισμένη με κάτι, είμαι τόσο χαρούμενη που έχω μια φίλη, ώστε μου ξεφεύγει από το στόμα.

«Περάσαμε πολύ ωραία, μαμά. Είχε πλάκα. Ντυθήκαμε σαν κομψές ψιφίνες...»

«Ροζάννα...»

Ο ήχος της φωνής της με κάνει να σταματήσω. Δεν ξέρω τι έχω κάνει, μόνο ότι είναι κακό. Έτσι πρέπει να είναι, διότι καταλαβαίνω ότι δε θέλει να το κουβεντιάσουμε. Πάντα αυτό σημαίνει αυτή η ταραγμένη, ενοχλημένη, ανήσυχη φωνή.

Η μαμά οδηγεί πιο γρήγορα απ' ό,τι συνήθως και μόλις παρκάρει το αυτοκίνητο, μου λέει να μπω γρήγορα μέσα.

Αφού μου έχει πλύνει το πρόσωπο, ακούω το αυτοκίνητο του πατέρα μου, να μαρσάρει όπως κάνει πάντα προτού παρκάρει, έπειτα να κλείνει με δύναμη την πόρτα. Το ακούει και η μαμά. Βλέπω τη βαθιά γραμμή στο μέτωπό της. Έπειτα κάθεται μπροστά μου πάνω στις φτέρνες της, τα χέρια της ακουμπούν στους ώμους μου.

«Δε θέλω να είστε φίλες μ' αυτό το κορίτσι, Ροζάννα. Δεν είναι σαν κι εμάς».

Δεν καταλαβαίνω. Κοιτάζω τη μαμά. Θέλω να είμαι φίλη με την Μπέκυ, αλλά η μαμά πρέπει να έχει δίκιο. Θυμάμαι την ευτυχία να στροβιλιίζεται μες στον νιπτήρα και να χάνεται με το τρεχούμενο νερό. Νιώθω ανόητη που δεν ξέρω και νιώθω τη γεύση του σαπουνιού καθώς δαγκώνω το χείλι μου.

«Και σε παρακαλώ, Ροζάννα, μην πεις στον μπαμπά τι έκανες απόψε. Δε θα καταλάβει».

Το λέει ευγενικά, βάζοντας τα μαλλιά μου πίσω από τα αυτιά. Έπειτα με φιλά, καθώς το κλειδί του γυρνά στην πόρτα.

«Γρήγορα» ψιθυρίζει, ενώ σηκώνεται όρθια φέρονοντας το δάχτυλο στα χείλια της. «Θυμήσου τι είπα – κιχ».

Και επειδή αγαπώ τη μαμά μου, κάνω ό,τι λέει.

Ο ΖΑΠΠΑ ΕΙΝΑΙ ΣΩΟΣ και αβλαβής, όμως εγώ δεν είμαι σε καλή κατάσταση. Το πρόσωπό μου είναι γρατζουνισμένο και το μάτι μου αρχίζει να μαυρίζει όταν γυρίζει σπίτι ο Άνγκους εκείνο το βράδυ. Είναι αρκετά τρομοκρατημένος.

«Χριστέ μου, Κέιτ. Τι έπαθες;»

«Η καταιγίδα κατατρόμαξε τον Ζάππα στο δάσος. Με έριξε κάτω».

Αποφασίζω να μην του πω ότι λιποθύμησα. Ακόμα και έπειτα από είκοσι χρόνια γάμου, ο Άνγκους εξακολουθεί να πιστεύει ότι τα άλογα είναι επικίνδυνα.

Ούτε του λέω για τον φόβο, για την περιεργή βεβαιότητά μου πως κάτι φορικό είχε συμβεί εκεί, στη Ρόζι.

Όταν με δυσκολία σηκώθηκα όρθια, βρισκόμουν σε ένα μικρό ξέφωτο στην κορυφή μιας πλαγιάς από ασβεστόλιθο, στο κέντρο ενός δακτυλίου με αρχαίες οξιές.

Ένα ρουθούνισμα με είχε ξαφνιαστεί και είχα σηκώσει το κεφάλι για να δω τον Ζάππα να στέκεται εκεί, τα γκέμια κρέμονταν πάνω από το κεφάλι του, φαινόταν άτολμος. Βήμα βήμα, πήρε το θάρρος και με πλησίασε, τα ρουθούνια του φουσκωμένα, βρισκόταν προφανώς ακόμα σε επιφυλακή.

«Έλα, αγόρι μου». Άπλωσα το χέρι να πιάσω τα γκέμια

του. «Όλα καλά». Τον χτύπησα απαλά στον λαιμό, καθησυχάζοντάς τον προτού γυρίσουμε αργά πίσω.

«Τα χάλια σου έχεις» λέει ο Άνγκους.

«Σ’ ευχαριστώ. Είσαι όλο φιλοφρονήσεις» του απαντώ.

«Δεν το εννούσα έτσι, Κέιτ». Με πλησιάζει και αγγίζει απαλά το μελανιασμένο μου μάγουλο, και μόνο αυτό με κάνει να μορφάσω από τον πόνο.

Συνοφρωμένος, παίρνει το χέρι του. «Είσαι σίγουρη ότι δεν έπαθες διάσειση;»

«Μια χαρά είμαι, Άνγκους. Δεν είναι τόσο άσχημα όσο φαίνεται».

«Ίσως καλύτερα να πας στον γιατρό».

Κουνώ αρνητικά το κεφάλι μου. Αρκετά πέρασα για σήμερα. Εν πάση περιπτώσει, εγγυημένα, τίποτε δε θα σε κάνει να νιώσεις χειρότερα απ’ το να τριγυρνάς ώρες στα επείγοντα.

«Στ’ αλήθεια. Είμαι εντάξει». Καταφέρνω να χαμογελάσω μόλις για ένα δευτερόλεπτο, καθώς επανέρχονται στο μυαλό μου όσα σκεφτόμουν εκεί έξω. Και τότε το συνειδητοποιώ

«Θεέ μου. Δεν ξέρεις».

«Η Γκρέις έχει μάλλον δίκιο» λέει μόλις τον ενημερώνω. «Οι έφηβοι κάνουν τις μεγαλύτερες ανοησίες – ακόμα και οι πιο φρόνιμοι. Και η Ρόζι θα ήξερε ότι η μητέρα της δεν ήθελε να πηγαίνει στο σπίτι της Πόππου».

«Το ξέρω». Αναστενάζω.

Θέλω να τον πιστέψω. Και αν επρόκειτο για άλλη στιγμή, απλώς θα συμφωνούσα, καταχωνιάζοντάς το στο πίσω μέρος του μυαλού μου, ενώ περιμένω την Τζο να τηλεφωνήσει λέγοντας ότι η Ρόζι έχει γυρίσει σπίτι. Όμως έπειτα

απ' ό,τι συνέβη νωρίτερα σήμερα, όσο κι αν είναι παράλογο, έχω αυτήν την ακλόνητη αίσθηση ότι κάτι της συνέβη.

Τρώμε μέσα. Η ατμόσφαιρα είναι ακόμα ηλεκτρισμένη, με τα σιωπηρά κουτσομπολιά που διαδίδονται στο χωριό, με τα ακόμα περισσότερα μπουμπουνητά στο βάθος. Είμαστε μόνο εγώ και ο Άνγκους – η Γκρέις είχε βγει έξω προτού επιστρέψω. Είναι με τους φίλους της, συσπειρώνονται, κάνουν τη δική τους ολονυχτία περιμένοντας τα νέα για τη Ρόζι.

«Πού τρέχει η σκέψη σου;» ρωτά ο Άνγκους. «Πάψε ν' ανησυχείς, Κέιτ. Καλά θα είναι».

«Το ξέρω...» Ακουμπώ στο πιάτο το μαχαιροπύρινο. «Αν όμως δεν είναι; Με συγχωρείς, αλλά ανησυχώ πολύ. Εντάξει, πες πως ήταν η Σόφι, μπορείς να το φανταστείς, έτσι δεν είναι;» Η Σόφι είναι στενή φίλη της Γκρέις, που ξέρει τι θέλει και έχει μια ανεξάρτητη, επαναστατική φλέβα την οποία η κόρη μου βρίσκει αξιολήλυτη και εξοργιστική ταυτόχρονα. Κυρίως το πρώτο, ωστόσο, είναι αυτοκόλλητες. «Όχι όμως η Ρόζι. Δε θα έκανε κάτι τέτοιο».

Κοιτάζω το πιάτο μου, τον σολομό ποσέ και τα φύλλα της σαλάτας, έχω χάσει την όρεξή μου, καθώς εύχομαι να ήξερα πού ήταν.

Ενώ ακόμα μια μέρα ξεκινά, μια μέρα χωρίς κανένα νεό, φαντάζει απίστευτο ότι πρέπει να περιμένουμε. Ξέρω πως η πλειονότητα των εφήβων επιστρέφουν στο σπίτι τους. Ξέρω, επίσης, ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς που το θέλουν, επιστρέφουν σώοι και αβλαβείς.

Τι γίνεται, όμως, με αυτούς που δεν επιστρέφουν; Αν κάθε δευτερόλεπτο που περνά τους απομακρύνει ακόμα

περισσότερο, αμβλύνοντας τη μνήμη, κρύβοντας τα ίχνη, ώσπου κανείς να μην μπορεί να πει πού έχουν πάει;

Τα φριχτά ενδεχόμενα βαραίνουν τη σκέψη μου. Απαγωγή, βιασμός, διακίνηση ανθρώπων και πολύ χειρότερα, ώσπου πλέον δε με αντέχω άλλο και πηγαίνω με το αυτοκίνητο στο σπίτι της Ρέιτσελ.

Είναι έξω όταν φτάνω, ξεφορτώνει τα ψώνια από το φορτηγάκι που χρησιμοποιεί για να πηγαίνει τα παιδιά στο σχολείο – είναι του Άλαν και το χρησιμοποιούν στο αγρόκτημά τους.

«Τι ζώα, τι μικρά αγόρια... σιγά τη διαφορά» μου έχει πει πολλές φορές. Η Ρέιτσελ και ο Άλαν έχουν περίπου χίλια πρόβατα και τέσσερις γιους.

«Πάρε. Σου έφερα αυτά». Της δίνω ένα μαρούλι δικής μου παραγωγής και μια τσάντα πατάτες που έχουν ακόμα πάνω τους χώμα.

«Οχ, Θεέ μου, καλύτερα να μην τα είχες φέρει. Ο Άλαν θ' αρχίσει να μου κοπανάει πάλι για τον κήπο και πραγματικά δεν έχω χρόνο».

Γνωρίζω πολύ καιρό τη Ρέιτσελ για να προσβληθώ από τον απότομο τρόπο της. Ήταν η πρώτη φίλη που έκανα όταν μετακόμισα με τον Άνγκους εδώ πριν είκοσι χρόνια. Έχει επίσης αντιστρέψει πλήρως τον παραδοσιακό ρόλο της γυναίκας του αγρότη, πρώτον, με το να μην τον παντρευτεί κι έπειτα, με το να αρνηθεί να παρατήρει τη δουλειά της στην πόλη, αν και αυτές τις μέρες, τουλάχιστον κάποιες απ' αυτές, δουλεύει από το σπίτι.

«Το ξέρω – γι' αυτό σ' τα 'φερα. Θα τα πλύνω. Ούτε που θα το καταλάβει». Παίρνω μερικές από τις σακούλες της.

«Είσαι ένας άγγελος. Θα βάλεις να φτιάξεις καφέ; Θέλω απεγνωσμένα έναν καφέ».

Την ακολουθώ μέσα ενώ τα τερριέ με το σκληρό τρίχωμα έχουν σηκώσει τον τόπο με τις φωνές τους καθώς τρέχουν να μας προϋπαντήσουν. «Τα 'μαθες; Για τη Ρόζι Άντερσον;»

«Τι συνέβη;» Η φωνή της Ρέιτσελ αντηχεί μέσα στη δροσερή απεραντοσύνη της σπηλαιώδους αγροικίας της.

«Αγνοείται».

«Μάλλον κάποιο αγόρι, αλλιώς κάπου θα διασκεδάζει» φωνάζει η Ρέιτσελ. «Θυμάμαι το έκανα κι εγώ μια φορά. Έλειπα για τρεις μέρες. Νομίζω με είχε σπιτώσει ένα αγόρι που μου άρεσε... Θεέ μου, δεν το πιστεύω ότι το έκανα. Η καημένη η μητέρα μου – ποτέ δεν είπε κουβέντα ή μπορεί να νόμιζε ότι με είχε ξεφορτωθεί!»

«Η Τζο έχει τρελαθεί. Η Ρόζι δεν είναι μια κλασική έφηβη».

«Τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι! Σοβαρά, τώρα, θα έχω τον νου μου. Η Τζο πρέπει να είναι απεγνωσμένη». Η Ρέιτσελ μπαίνει πάλι μέσα και της δίνω ένα φλιτζάνι. «Έχω μια τηλεφωνική σύσκεψη στις και μισή...» Ρίχνει μια ματιά στην ώρα – είναι ήδη παρά είκοσι. «Μα πώς πέρασε η μέρα; Τι κάνει η υπέροχη Γκρέις σου; Απολαμβάνει το καλοκαίρι της; Δε φαντάζεσαι πόσο τυχερή είσαι που έχεις κόρη. Ολόκληρο το σπίτι μας ζέχνει τεστοστερόνη...»

Έτσι μιλάει η Ρέιτσελ, με μια σειρά ερωτήσεων στις οποίες δεν απαιτούνται απαντήσεις. Όμως προτού προλάβω να βγάλω λέξη, χτυπά το τηλέφωνό της.

«Σκατά. Νωρίς πήρε. Πρέπει να απαντήσω, Κέιτ, λυπάμαι. Όμως, ενημέρωσέ με αν μάθεις κάτι».

Καθώς φεύγω, η Ρέιτσελ σηκώνει το τηλέφωνο, η διαπεραστική φωνή της με ακολουθεί έξω, ενώ σκέφτομαι, *Μόνο εγώ είμαι έτσι;*

Πέρα από την Τζο, κανείς άλλος δεν ανησυχεί για τη Ρόζι;

*

Μόλις φτάνω σπίτι, η Γκρέις είναι στην κουζίνα, δίπλα της, η Σόφι μασουλάει, όπως κάνουν οι έφηβοι, έχοντας αδειάσει το φυγείο, τα ντουλάπια, τη φρουτιέρα. Η τωρινή της λόξα δεν έχει τόσο να κάνει με τους λίγους υδατάνθρακες όσο με την παντελή απουσία υδατάνθρακα, καταδικασμένη στο τέλος, όπως πάντα, να περιδρομιάζει μόνο υδατάνθρακες.

«Γεια σας, κορίτσια, είχατε κανένα νέο;»

Δαγκώνοντας ένα κομματάκι από το μήλο της, η Γκρέις κουνά αρνητικά το κεφάλι. «Κανείς δεν έχει. Είναι πολύ περίεργο».

«Κατάφερες να μιλήσεις στην Πόππυ;» Ξέρω ότι δεν είναι φίλες, όμως κάτι τέτοιο δεν ενώνει τους ανθρώπους; «Μπορεί να γνωρίζει κάτι. Γκρέις, ξέρεις τι σκεφτόμουν; Γνωρίζεις αν η Ρόζι έχει αγόρι;»

Παρόλο που η Τζο μού έχει ήδη πει ότι δεν έχει αγόρι, ακόμα αναρωτιέμαι, επειδή όλοι οι έφηβοι έχουν τα μυστικά τους.

Η Γκρέις φαχουλεύει μες στο φυγείο. «Μπορεί να έχει, όμως η Πόππυ δε λέει κουβέντα. Όχι σε μένα. Και δεν καταλαβαίνω γιατί δεν την αναζητά η αστυνομία. Θέλω να πω, κι αν έχει συμβεί κάτι;»

«Είμαι σίγουρη ότι πλέον την αναζητά». Λόγια που ενώ έχουν ως στόχο να καθησυχάσουν –τόσο εμένα όσο και την Γκρέις– εντείνουν την ανησυχία μου, καθώς αντιλαμβάνομαι ότι κι εκείνη σκέφτεται το αδιανόητο.

Αφήνω να περάσει ένα εύλογο διάστημα προτού τηλεφωνήσω στην Τζο.

«Εμπρός;» Η φωνή της είναι λαχανιασμένη, λες και είχε μόλις ανέβει τρέχοντας τη σκάλα, το απεγνωσμένο ύφος της μαρτυρά ότι τίποτε δεν έχει αλλάξει.